

SIKARRA SUMUS

JOSEP MARIA SOLÀ

Logo del moviment #salvem sikarra

Les restes arqueològiques descobertes als Prats de Rei l'abril del 2013 (a càrrec dels tècnics Natàlia Salazar i Dídac Pàmies) són tan importants per a qualsevol ciutadà de Catalunya que en volem fer una petita crònica per deixar constància dels esdeveniments succeïts.

El que s'ha trobat davant mateix de la façana de l'església de la Mare de Déu del Portal és un tram de muralla ibèrica en escarpa amb el seu fossar (dins del qual s'han localitzat importantíssimes restes de ceràmica grega àtica de figures roges), datat entre finals del s. VI aC i primera meitat del s. V aC. Això vol dir, ni més ni menys, que estem davant de l'*oppidum* o poblat ibèric fortificat conegut amb el nom de Sikarra, i citat pel grec Ptolomeu a la seva *Geografia* (s. II dC).

O sigui, el que fins avui era una hipòtesi ara s'ha vist confirmat: s'ha descobert el poblament iber anomenat *Sikarra* (una ciutat perduda fins avui) i es troba al nucli antic dels Prats de Rei. Això implica altres aspectes: les restes d'aquest poblat donarien lloc a l'origen del topònim *Segarra* (i els seus derivats: segarrenc, segarreta, segarresa); la meravellosa moneda ibera (s. III aC) el dibuix de la qual serveix de logo per a la plataforma #salvem sikarra (dues pròtomes de cavall contraposades i unides pel tronc, i amb la paraula *Sicara* en alfabet ibèric), adquirida en subhasta per la Fundació Jordi Cases i el Fòrum L'Espitllera, i exposada al Museu de Cervera, hauria estat encunyada en una seca del futur poble dels Prats de Rei; i les dues làpides trobades amb les inscripcions honorífiques que inclouen el topònim (*municipium sigarrense* i *ordo sigarrens*) correspondrien al nucli romà (s. II dC) dins el mateix emplaçament.

Això vol dir, també, que els Prats de Rei s'ha constituït en el poble habitat permanentment i continua més antic de Catalunya (2600 anys): si Calaf s'enorgulleix de poder celebrar el mil·lenari el 2015 (gràcies a la carta de repoblament de Guillem de Mediona del 30 d'abril del 1015), els Prats podria celebrar el trimil·lenari, si gosés.

Fins fa ben poc, les administracions pertinents (la Generalitat, la Diputació, la local i la parroquial)

no ho acabaven de veure gaire clar: afirmaven que la museïtzació d'aquest jaciment era massa cara, que no hi havia diners i que no en copsaven la importància (sic), i proposaven el rebliment (tapar-ho tot) de les restes. Per aquest motiu, des d'una reflexió inicial de l'amic Jordi Segura (*L'Enllaç*, 10-10-13), la societat civil (culte i sensible) es va organitzar al voltant del moviment #salvem sikarra per intentar d'evitar aquest despropòsit (amb un manifest contundent: llegiu-lo a www.somsegarra.cat).

Sembla, però, que la Diputació es vol fer càrrec de la museïtzació del jaciment i ens en congratulem, sempre que es faci degudament: demanant als responsables de la descoberta les dimensions i la magnitud que ha de tenir la coberta de la cala arqueològica a fi de poder gaudir plenament de la importància d'aquest jaciment únic al nostre país. Si no es fa així, i es comença a empètir la visibilitat de la troballa i n'augmenta (paradoxalment) el cost material, tornarem a portar enganxada a l'esquena la llufa de rucs (la Segarra és la comarca de les quatre erres: les de rocs, rucs, roures i rectors; i tal volta *sikarra* provindria del *kar-quer*: roca, segons Mn. Valentí Miserachs, i no pas del sagar «país de les pomes», perquè de pomerars no n'hi ha hagut mai, i Coromines ja en fa ironia). I potser d'aquests rocs haurem de viure, perquè de roures i de rectors en queden ja ben pocs.